

KRESLEY COLE

THE
DARK
CALLING

szólít a sötét

Arkánium Krónikák 5.

*finep
selection*

Új intrikák, kalandok és döbbenetes fordulatok...

KRESLEY COLE

THE

DARK

szólít a sötét

CALLING

Arkánus Krónikák 5.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Játékosok

0. *A Bolond, A Régi Idők Játékmestere (Matthew)*
I. *A Mágus, Az Illúzió Mestere (Finneas)*
II. *A Főpapnő, A Mélység Ura (Circe)*
III. *A Császárnő, A Tövises Királynője (Evie)*
IV. *A Császár, A Kövek Legfőbb Ura (Richter)*
~~V. *A Főpap, A Sötét Rítusok Ura (Guthrie)*~~
VI. *A Szeretők, A Perverz Hercege és Hercegnője (Vincent és Violet)*
VII. *A Diadalszekér, A Komisz Bajnok (Kentarch)*
VIII. *Az Erő, Fauna Úrnője (Lark)*
~~IX. *A Remete, Az Alkímia Mestere (Arthur)*~~
X. *A Szerencsekerék, A Sors Úrnője (Zara)*
XI. *Az Igazság, A Szántó (Spite)*
XII. *Az Akasztott Ember, A Hátborzongató Urunk*
XIII. *A Halál, A Végtelen Lovag (Aric)*
XIV. *A Mértékletesség, A Bűnök Gyűjtője (Calanthe)*
XV. *Az Ördög, Az Ocsmány Megszentségtelenítő (Ogen)*
XVI. *A Torony, A Villám Ura (Joules)*
XVII. *A Csillag, A Rejtélyes Navigátor (Stellan)*
XVIII. *A Hold, A Kétség Hozója (Selena)*
XIX. *A Nap, A Dicső Illuminátor (Sol)*
XX. *Az Ítélet, Az Arkangyal (Gabriel)*
XXI. *A Világ, A Földöntúli (Tess)*

A CSATATÉR

A Villanás globális katasztrófát okozott, felperzselte a földet, és elpárologtatta a nedvességet. A növények és az állatok nagy része elpusztult. Az egész emberiséget megtizedelte, de a nőket különösen. Több hónapos szárazság után eleredt az eső – és abba sem hagyta, az első hózáporokig. A Nap nem kel fel, a világ állandó sötétségbe borult. Pestis pusztít. Éhínség söpör végig a vidéken.

AKADÁLYOK

A milíciák egyesülnek, hogy megerősítsék a hatalmukat. A rabszolgatartók és a kannibálok új áldozatokra vadásznak. Mindenki minél több nőt akar elkapni. Zsákosok – a Villanáskor teremtett fertőző élőhalottak – barangolnak az éjszakában vérre szomjazva.

ELLENSÉGEK

Az Arkánumok. Minden sötét korban megszületik huszonnégy, természetfeletti erővel bíró játékos, akiknek sorsa, hogy összecsapjanak egy életre-halálra folyó játszmaiban. A győztes jussa halhatatlanság a következő játszmaig, az elesettek reinkarnálódnak. Történeteinket a tarot-kártya Nagy Arkánum lapjai örökítik meg. Én vagyok a Császárnő; most is játszunk. A Halál, korok óta a legádázabb ellenségem immár rendíthetetlen szövetségese. Célpontunk: Richter, a Császár, aki lemészárolt egy sereget, valamint Selenát, a szövetségeseimet, és talán Jacket, az első szelmemet is.

FEGYVERTÁR

A játékszabályok ismerete segít életben maradnom. A nagyanyám egy Tarasova, a tarot egyik Bölcse volt. Mielőtt meghalt, segített mélyebben megérteni a császárnői képességeimet: az öngyógyítást, minden gyökerező és virágzó irányítását, a tövistornádót és a mérgeket.

A Halál képzése dacára a képességeimet éppen most, e sarkalatos pillanatban tompítja egy ismeretlen erő. A szövetségeseim – zsványok, banyák és harcosok – együttes erejével vajon túlélhetjük Richter tüzes haragját?

talán 512 nappal a villanás után
LÉTHÉ-KASTÉLY

NEM IS TUDTAD, hogy terhes vagy?

Nem is tudtad?

Nem is tudtad?

– H... hogy mi? – hebegtem.

Ketyeg az óra.

Ketyeg az átkozott óra! Azt is nehezemre esett felfogni, hogy Jack né-
tán túlélte, mert talán Matthew akart mindenáron megőrizni.

Erre ez...?

Összeszalad Aric szőke szemöldöke.

– A gyermekünket várod. – Hiába ült mellettem, az ágy szélén, a
hangja mérföldekről hallatszott. – Furcsálltam is, miért nem mondtad. Látom, nem is sejtetted.

Ez. Nem. Lehet. Igaz.

Tizenhét évesen, a világvége kellős közepén éppen arra készültem,
hogy egyirányú jegyet váltsak Richter ellen. A lepedőbe kapaszkodtam,
mert biztosra vettem, hogy pörög az ágy.

– Nem tudtam... mert teljes képtelenség. Gyógyszert kaptam. Ki van zárva.

– De még sincs. Paul elvégzett egy vértesztet.

– Hagytad, hogy vért vegyen tőlem, míg eszméletlenül feküdtem?

– Borsódzott a hátam a gondolatra, hogy ezek ketten elvégeztek rajtam egy terhességi tesztet.

A viszolygásom láthatóan meglepte Aricot.

– Persze. Miután a feleségem eszméletét veszítette, megbíztam a felcserem, hogy derítse ki az okát. – Persze ha innen nézzük, röhejes lenne bármit a szemére vetni. – Egy egész napra kidöltél.

– Olyan sokáig? – Kisandítottam az ablakon. Hóvihar dúlt az örök éjben. Egy mennykő nappali fényvel villant, fénybe borította a sűrű záport.

Csak az rémlett, hogy éppen Richter és Zara támadása elől loholunk, miután felszedtük Finnt. Aztán Matthew kapcsolatba lépett velem, aminek nemcsak hasogató fejfájást és orrvérzést köszönhettem, de *viszonthallhattam Jacket*.

Matthew talán Jack hangjának régi emlékével traktált, azzal akart beetetni, hogy életben van? De miért?

– *Sievā*, majdnem megőrültem, mikor elájultál.

Visszafordultam Arichoz. A zsalukon átszűrődő ezüstös pászmák aláhúzták a kimerültségét. Láthatóan nem aludt.

– Biztosan valami más a baj. A föld mélyében is megérzek egy magot... csak megérezném, ha valami bennem növekedne!

– Nem feltétlenül... – ráncolta a homlokát.

– Paul szerint hol tartok? – Hetek óta baljós visszaszámlálás ketyeg a fejemben. Csak nem *ezt* éreztem?

– A tesztje csak a terhesség tényét tudta megállapítani. Annyira megdöbbenem, hogy rögtön ismétlést kértem.

A döbbenetében nem volt semmi meglepő. Régóta áhítozik az apaságra. De még akkor is kételkedett abban, hogy a Halál életet teremthet, mikor velem akart családot alapítani.

Elfacsarodott érte a szívem. Mikor rájött, hogy kamu az egész...

– Paul hazudik neked. Szurit kaptam. Emlékszel? Már megbeszél-
tük. – Aric nem tudott betelni azzal, hogy készültem a közös éjsza-
kánkra.

– Meg bizony. De felmerül a kérdés, hogy lehetsz terhes, ha egyszer
fogamzásgátlót kaptál?

– Biztosan meghamisította az eredményeket. – Tudtam, mekkora
örültségnek hangzott, mégis azt vártam, hogy Aric ad majd a szavam-
ra. – Elhiszed a meséjét? Hogy rám akarta tukmálni a fogamzásgátlót,
de visszautasítottam? Miért tennék ilyet?

Aric kérdéssel felelt, gondosan megválogatta a szavait.

– Miért hazudna?

– Nem tudom. – Paul segítőkészségére mindig lehetett számítani.
Olyan gondosan ápolta a nagyanyámat, hogy legszívesebben szentté
avattam volna.

– Végig iszonyú stressz alatt álltál. Még te is elismerted, hogy gyak-
ran azt sem tudtad, hol áll a fejed.

A Villanás előtt a nagy programozott, hogy utána átprogramoz-
zanak egy elmegyógyintézetben. A vizontlátás után kis híján újra
sikerrel járt. Emlékszem, az utolsó napjain az agyam ementálinak
tűnt.

Vagy véres csatatérnek.

– Talán megismétlődött? – vetette fel Aric szelíden. – Egészen biz-
tos vagy az emlékeidben?

Franc! Miért kellett bevallanom neki az agybajaimat?

– Emlékszem a túsúrásra. Emlékszem, számon tartottam a meg-
maradt adagokat, hiszen nyilván Larknak is kell majd, miután vissza-
kapja Finnt.

Talán Paul placebót adott? Nem! Ki van zárva! Mert akkor...

Nem. Eszedbe ne jusson!

Istenem, már csak ez hiányzott; inkább annak járnék a végére, él-e
Jack. Talán... csak képzeltem Matthew hívását?

– Azt hiszem, túl sok traumát és tragédiát kellett átélned – vélekedt Aric. – Az ilyesmi bárkit megrázná. Pláne a te állapotodban.

Ezért kitekerném Paul nyakát!

Velem akárhányszor elhithető, hogy bekaptam a legyet, de Arickal soha! Ez összetörné a lovagot.

Noha Aric imádta a szüleit, véletlenül végzett velük – és a születendő gyermekükkel – az érintésével. Matthew egyik látomásában átéltem Aric velőtrázó gyászát. Két évezred ide vagy oda, élénken élt benne.

– Azt mondtad, bízol a megérzéseimben. Nélkülem Richter kiirtotta volna az egész társaságot, mégis inkább Paul szavának hiszel? Hazudik, más szóval veszélyes. Mégis hagyod, hogy szabadon lófrálgjon!

– Mikor rádöbbsz, hogy a története egészen más, mint amit te meséltél két hónapja, megkértem Larkot, hogy állítsa rá az egyik állatát.

Amihez Larknak ébren kell lennie.

– Ideje szembenézniem vele. – Lehuppantam az ágyról.

Aric sebesen csatlakozott, hogy segítsen.

– Ráérsz! Pihened kell.

Felkaptam a köntösöm, a hálóingemre kanyarítottam.

– Az állítólagos „állapotom” miatt? Remekül vagyok.

– Nem beszélhetnénk meg előbb? Türelmet kérek tőled! Megtennéd a kedvemért? – A habozásom láttán folytatta. – Megtöltöm a kádat. Megbeszéljük. Lazítasz, és végiggondolod.

– Fürdés?

Gyilkosság helyett?

– Majd később letámadod; nem megy innen sehová. Gyere, szerelmem!

Ha terhes lennék, azzal a lendülettel kiszigerelném Pault, és a vörös boszorkány – a gyilkos alteregóm – még élvezné is a vérontást. Talán várhatnék, hadd töltődjenek az erőim. Az adrenalin apadásával előtört a gyengeségem.

– Legyen. – Egyelőre engedek Aricnak.

Hagytam, hogy kivezessen a hálóból, engedelmesen csoszogtam mellette – mint mikor a nővérekék kíségettek az elmeosztályon.

Miközben Aric vizet engedett, odakint szélroham bömbölt.

– Mikor kezdődött?

– Nem sokkal azután, hogy visszaértünk, kitört a hóvihár. Azóta csak havat és villámlást láttunk.

– Mi lett Joulesszal és Gabriellel, miután kidőltem? Biztosan végtelenül udvariasan lódítottad ki őket a kocsiból. – Kósza gondolat: *hová tűnt a karikagyűrű a zsebemből?* Megfogadtam, hogy odaadom Aricnak, mihelyt visszaérünk Finn-nel.

– Sajna, minden udvariasságot mellőzve hajítottam ki őket. – A vízbe szórta a kedvenc fürdőkristályomat, amit habzás követett. – Egyenesen idehajtottam, hogy mielőbb értő kezekbe kerülj, meg sem próbáltam megvezetni őket. Kétségkívül követtek minket. Circe megerősítette, hogy látott valamit leszállni a szomszéd hegyen, éppen a hófúvás előtt.

Kontyba fogtam a hajam.

– Támadni fognak? – Vajon eléggé megtaláltuk a közös hangot, mikor összedolgoztunk az életben maradásért?

Aric a kád széléről segített levetközni.

– Ha eléggé megéheznék, biztosan. De ha valamiképp sikerül átverniük Lark és Circe párosát, megfutamítják őket az otthonunk védvonalai. A bombabiztos ajtók és a golyóálló üvegek még a Villanáson is kifogtak. Gondosan zárjuk a kastélyt. – Megfogta a kezem, és besegett a vízbe. – Így ni! Eltaláltam a hőmérsékletet?

Nem. Perzselő forráságra vágytam. A meleg vizes csapért nyúltam, de lefogott.

– Egyelőre árthat a túlzásba vitt meleg. – Inkább felállt, és felteker-te a fürdő termosztátját, majd visszaült a kád mellé.

– Mégis, miről beszélsz?

– Olvasgattam, míg eszméletlenül feküdtél. Csak néhány könyvem van a terhességről, de mindet átfutottam. Óva intenek a túl forró ülőfürdőtől.

Ja, tényleg. Az.

– Nem csináltál fel.

– Akkor *szerinted* mitől dőltél ki? – Rongyot mártott a vízbe. A hátamra terítette, mire elnehezült a pillám. – Szerinted mitől vérzett az orrod? Az olvasmányaim szerint mindkettő lehet a terhesség jele.

Beismerjem, hogy Matthew kapcsolatba lépett velem? És talán *Jack* is? Vagy Aric azt már az elmebaj jelének venné?

Több okom is volt kikérdezni Pault. Tudnom kellett, helyén van-e az eszem. *Ok és okozat, Evie*. Ha Paulnak sikerül meggyőznie arról, hogy igazat beszélt az oltásról, akkor kétségkívül elég komoly a zűr odabent, hogy mást is képzeljek – mondjuk Jack hangját. Ha úgy döntök, hogy Paul hazudik, akkor miért ne bíznék a saját elmémben? Miért ne hinném el, hogy Jack él?

Minden észérv szerint az én fejemben van a hiba. Minden emlékem szerint nem először, ráadásul szinte mániákusan gyűjtöttem a terheket. De hinnem kellett.

– Talán a képembe robbanó kocsiablaknak is köze lehetett a tüneteimhez – vetettem fel Aricnak. – Vagy a szorongásomnak. A poszt-traumás stressz még Paulban is felmerült. – Az a seggfej. A hab alá rejtettem a kezem, a lila töviskarmaimat. – Kikérted Lark vagy Circe véleményét?

– Természetesen mindketten hallották, hogy gyermeket vársz. Semmi nem kerüli el a figyelmüket. – Lark a jószágain, Circe a vízen át kémkedik.

Léthé, avagy az időtlenség kastélyában ritka kincs a titok.

– Akkor talán kihallgatták, mikor Paullal beszéltem.

– Sajnos nem – rázta a fejét.

– Rákérdeztél? Miért nem vagy képes elfogadni, amit én mondok?

– Minden kétséget kizáróan tudod állítani, hogy hazudott?
– Nem – feleltem röpké habozás után. – De nem bízom benne. –
Sajnos, maradéktalanul magamban sem.

Aric lecsutakolta előbb az egyik, majd a másik karom.

– A végső döntésedig a szárnyába zárom Pault. Attól jobban éreznéd magad?

– Miért vagy vele ilyen megértő?

– Az ilyen helyzetekben a fekete és a fehér ismeretlen fogalom. –
Megállt a ronggyal. – A terhesség nem tartom sajnálatosnak. És
vérszomjat ébresztőnek sem. Korábban mégis vörösre váltott a hajad.

– Jól értem, Paul megússza szárazon, mert a helyzet szerinted nem
sajnálatos? Az életünkkel szórakozik!

Az elmémme!

– Majdnem a Villanás óta szolgál hüen. – Aric annak idején elme-
sélte, hogy a felcser errefelé született. A világvége után bukkant Paul-
ra a legközelebbi városban, ahol sérülteket ápolt, és megosztotta ve-
lünk a készleteit.

Aric felfogadta, és meghívta magához, amolyan mindenés lett – a
kastély karbantartója, autószerelő, szakács, takarító.

– Hát, engem annál kevésbé. – A mellkasomhoz húztam a térdem.
– És hol a *te* hűséged? Megmondtam, még nem állok készen a terhessé-
gre, és nem akarok gyereket szülni egy ilyen világba. – Röpké gond-
olat... talán összejátszanak? Mind forróbban bugyogott a gyanak-
vásom. Végre megértem az Igazság kártya savköpését. Sőt irigyeltem.

– Nem gondolhatod komolyan a gyerekvállalást!

Aric óvatossága látványosan visszatért.

– *Mondhatnám*, hogy nem, de hazudnék. Talán a terhesség sors-
szerű! Elvégre egy termékenységi istennőtől kaptad az erőidet! A Csá-
szárnő kártyája időtlen idők óta az anyaság jelképe.

És a haragé; Déméter istennő adományait is élveztem. Aki, ha elég
gégé feldühödött, mindent a földdel tett egyenlővé.

Démétér könyörtelenül visszatart – és bőkezűen ad. ADJ!, mondta annak idején a vörös boszorkány, mielőtt kegyes halálban részesíttettem egy pestiskolóniát. *A te terhed az erő*, hogy Matthew szavával éljek.

Az utóbbi időben nem igazán.

Aric folytatta.

– Megelőzést akartál, én pedig beleegyeztem. De, ki tudja, miért, itt tartunk. És a magam részéről üdvözlöm. Azok után, mennyi halált okoztam...

– Tizenhét vagyok!

– A mostani inkarnációd valóban, bezzeg az eddigi élethosszaid összege... – Az arca az én bosszankodásomat tükrözte, de elfojtotta. – Hát nem érted, mekkora áldást jelenthet ez, *sievā*? Megváltoztathatjuk a történelmet! Felrúghatjuk a játék szabályait! Talán be is fejezhetnénk!

Csábító lehetőség. Jack elvesztése előtt mindennél jobban vágytam a játék befejezésére. De a tények makacs dolgok: nem lehetek terhes.

Aric a két kezébe fogta az arcomat.

– Ne zárj ki! Tudnom kell, mi jár abban a gyönyörű elmédben.

Jack még élhet. Paul hazudik. Aricnak csalódnia kell. Karmok. Méreg. Büntetés.

– Végeztem. – A fürdőssel. A mérgelem elfojtásával.

Felálltam a kádban, és csak néztem, mikor Aric azzal a lendülettel felkapott, és köntösbe csomagolt.

– Működik a lábam.

– Óhajod parancs. – Komótosan talpra engedett. A szobánkba visszatérve elmentem az állótükör előtt, és megálltam, hogy végigmérem magam. Üveges szem, falfehér arc. Terhességnek *semmi* jele.

A tükörből fehér bimbó nézett vissza rám az ágyam melletti vázából, Aric magról növesztett rózsatöve az első szeretkezésünk után.

A lobogóját egy évezrede fehér rózsza díszíti. Én az ágyunk feletti falra festettem egyet.

Talán a bimbózó rózsza is egy olyan emléktűjelző, mint amikről a nagy mesélt? Ha igen, mi mindent jelölhet?

Aric mögém állt, a vállamra tette a kezét. Az érintése halált jelentene a valaha volt minden embernek. Számomra melengető kéjt. Együtt megváltozunk.

Ha Paul tényleg placebót adott, *simán* teherbe eshettem. Hiszen annyiszor összefeküdtünk már.

Valószínűleg védekezés nélkül.

Nagyot nyeltem, aztán behunytam a szemem, hogy az elmém számba vegye a testem, ugyanazzal a képességgel, amivel a földmelyi magokat kerestem.

Keress, kutass...

Kinyitottam a szemem, farkasszemet néztem a saját kifejezéstelen tekintetemmel. *Ó, te jó ég!* Valami nagyon nincs rendben velem.

Újabb pillantás a fehér hajtásra. Két hónappal ezelőtt Aric kétféle magot is elvetett.

Tényleg... teherbe estem.

– Érzel valamit, nemdebár?

Élet és Halál, egy pár – tényleg azt hittem, megússzuk következmények nélkül? Rádöbrentem: az volt a végzetem, hogy teherbe essek tőle. Jól mondta: tényleg sorsszerűnek tűnt.

Ettől még Paul nem ússza meg szárazon.

Az elmúlt hónapokban furcsálltuk is, miért apadtak az erőim. A növények általános ritkulása mellett a zsákosharapásokat és az időjárást hibáztattam – a végtelen éj hidegét és fénytelenységét. Aric a Jack iránti elfojtott gyászomat.

Hiába derült fény az okra, egy terhesség *semmiképp* nem használ a dolognak.

Így mégis mi hasznom a Richter elleni csatában? Konkrétan kispadra küldtek – ráadásul hosszú hónapokra.

Aric elcsípte a pillantásom a tükörben.

– Szerelmem, bízz bennem, és minden rendben lesz.

Bizalom. Paul elnyerte. Az elmegyógyintézet orvosai vágytak rá.
A nagy megkapta. Akárcsak a Remete.

Csak mesélj az apokalipsziszról!

Belefáradtam a bizalomba, emésztő haragom kitörni készült.
A Császárnő nem tűr béklyót vagy zárkát.

Vagy *félmunkát*.

Aric már látott a vérszomjas vörös boszorkány képében, és nyilván attól tart, hogy újra előveszem. *Okkal*.

Ha Paul kitolt velem, neki annyi.

– *Tényleg* terhes vagyok – közöltem Arickal.

Elérzékenyülten felcsillant a szeme.

– Az bizony, kis feleségem!

A tükörbe mosolyogtam.

– Más szóval kinyírom Pault.

– INNEN NINCS VISSZAÚT – közölte Aric, miközben a bakancsom fűztem. – Ha tévedsz, akkor kivégzel egy fegyvertelen halandót, aki mindenkit hűen szolgált nálam. Eleve emészt a néhai tévedéseid feletti büntudat.

– Paul beoltott, és azt mondta, fogamzástató. Így történt. – *Majdnem biztosan.* Végeztem a bakancsossal. – Minden nőnek joga szabadon döntenie a családalapításról! Paul megfosztott ettől. Amiért meg fogom büntetni.

– Ki vezeti le a szülést? A sürgősségis munkája után két évig járt orvosi karra. Csak neki van gyógyászati tapasztalata. Ugyan próbáltam minden eshetőségre felkészülni, de a legvadabb álmomban sem gondoltam, hogy összehozunk egy gyereket – más orvossal nem szolgálhatok.

– És ki miatt kell ezen rágódnom? – Újabb strigula Paul rovásán.

– Akkor ne magaddal törődj, hanem a Mágussal! – Finn lábára rácsapódott egy kannibál medvecsapdája. Aztán újra eltörte a Szeretők elleni csatában. Csoda, hogy a csont nem forrt össze rendesen? – Paul úgy véli, rendbe hozhatja a fiú lábát.

Megfeszültem.

– Egy *ujjal* sem érhet Finnhez! – Noha a virágos jókedvű barátom nagy szemfényvesztő, Paul kavarása ellen még a Mágusnak sem lenne esélye.

A heveskedésem láthatóan hideg zuhanyként érte Aricot. Taktikát váltott.

– Kétezer éve védelemmel és útmutatással hálálom meg a kegyeimbe fogadott halandók hű szolgálatát. Paulnak nem jár az ártatlanság vélelme azok után, hogy gondoskodott a nagymamádról?

Felidéztem a felcser gyengéd ábrázatát a nagy takargatása közben, és előtört a marcangoló kétség. Elnyomtam.

– Paul megmentette az életed – mutatott rá Aric. – Golyókat húzott ki a szívedből!

– A regenerálódásom smafu?

– Mikor fertőzés keringett az ereidben? A gyors közbelépésének köszönheted a túlélésedet. Pusztán ezért örök hálával tartozom neki.

– Mit gondolsz, legyűrtem a fertőzést? – koppintottam az államra. – Vagy félzsákos fattyat hordozok magamban? – Elvégre a zsákosok alig néhány hónapja marcangoltak össze, méghozzá Sol parancsára. *Ilyen barátokkal...*

– Abban bízom, hogy legyűrted. Emlékszel, milyen lendülettel ment a tánc? Egyenesen kivirágoztál. – *Az egészségem talán, bezzeg a képességeim...* – Ezzel hadd térjek a lényegre: áruulás ide vagy oda, sikerült megbíznod a Nap kártyában, és mint kiderült, okkal. Attól tartok, ha lemondasz a Paul iránti bizalmadról, idővel meggyűlöled magad. Főleg akkor, ha fény derül az ártatlanságára.

– Nem fog. Ki tudja, miért, de hazudott rólam neked. Azt mondtad, nem játszadozol viperákkal. Vagy ő megy, vagy én. – *Nyomás! Irány a pusztaság!* Vajon a játék szólongatott?

Akkor és ott távozásra vágytam. Hogy fényt derítsek Jack sorsára. Hogy megbocsáthassak Matthew-nak, a jó hír hozójának.

Talán azért szakadt meg az adás, mert elnyelte a kastély vastag fala, és túl messzire jártam Circe vízhatára mögött. Kint, a pusztában talán esélyesebb, hogy végére járok Matthew üzenetének.

De Aric sosem engedne el. Pláne most. Újabb strigula Paul rovásán.

– Ne ess túlzásba – mondta Aric, ahogy vártam. – Nem mész te sehová.

Azt nem mondta, hogy helyette Pault ereszti szélnek. Egy szemforogatással célba vettem az ajtót.

Aric követett. Célba vettük a keleti szárnyat, áttipegtünk a kastély folyosóin trappoló, totyogó vagy cikázó állatsokaság között. Aric elhúzta a száját, mikor egy süncsalád iszkolás helyett csupán felbámult rá.

Miközben eloldalaztunk mellettük, nem bírtam tovább.

– Itt fogok megfagyni! – Gőzölgött a leheletem. A mennyezetre fel-futtatott indáim és rózsáim már fonnyadásnak indultak.

– Spórolni kezdtem az üzemanyaggal. Mostantól kezdve csak a mi szárnyunkat és a foglalt szobákat fogom fűteni.

– Jacknek azt mondtad, ötven évre elég az üzemanyag.

– Azóta kiderült, hogy gyerekünk lesz. Újra kell gondolnunk a készletek beosztását.

– Más is változott? – Lassítottam, megálltam. – Mondjuk a ter-
vünk, hogy együtt szállunk alá a pokol legmélyebb bugyrába? – Ab-
ban egyeztünk meg, hogy mindent beleadunk a Richter elleni vég-
ső csatába, és megmentjük az emberiséget. – Ismerlek, Aric. Tudom,
hogy sok új kirakóست helyre tettél már... – Hirtelenjében elfúltam. –
Az egyikünknek életben kell maradnia, és felnevelnie a gyereket! Ki-
kényszeríted, hogy én nyerjem a játékot!

Kénytelen leszek elviselni előbb az ő, utána a gyermekünk halálát.
Aztán a halhatatlanság több évszázados magányát.

Addig is, kizár a harcokból, tehetetlen nézővé alacsonyít.

– Nem – szögezte le. – Lark elárulta, hogy a Mágus nélkül nem
érdeklí a halhatatlanság, így beszéltem Circe-vel. – Hogy legyen az

Arkánumbalekünk? – Belement, hogy megnyeri a játékot, valamikor a távoli jövőben. Egyelőre legyőzzük Richtert, és túléljük a csatát. Keményen küzdünk a túlélésért. Vállvetve.

– Hogyan? Mi változott?

– Bár lenne határozott válaszom, de egyelőre nincs. Alig egy napja tudtam meg, hogy gyermekünk lesz. Korokon át lebegett előttem egy konkrét életforma, amit most megváltoztattam, hogy megoszthassam veled. Erre most újra felkavarodott az állóvíz. – Közelebb lépett. – De azt tudom, hogy muszáj lesz erősebbé, okosabbá és rugalmasabbá válnunk. Eddig sosem ismert szövetségesekhez fordulunk. Mindent beleadunk, mert meg kell élnünk, hogy *együtt* nevelhessük fel a gyermekünket!

Biztosan süttött rólam a kétség, mert folytatta:

– Nem először gyűrném le a Császárt. – Richter haragját – ami adu és Achilles-ín egyben – fordította ellene. – Megismételhetjük.

– És ha kudarcot vallunk? Ha meghalunk?

– Engedelmeddel, Circe lesz a gyermekünk keresztanyja.

Szegényes választék ide vagy oda, valószínűleg én is őt választottam volna. Rajongott a gyerekekért. A bizalom ritka pillanatában megszította velem, hogy a vőlegényével hármat terveztek.

– Legyen. Remek választás.

– Továbbá rávettem, hogy bocsássa ránk azt az emlékbűbájt. – Amivel a majdani játékokban emlékezhetünk a közös múltunkra – hogy ne essünk újra egymás torkának. – Azt mondta, leszívja majd az erejét, de mindenképp megpróbálja.

Szóval nem akart megtenni győztesnek. A megkönnyebbülésem rövid életűnek bizonyult. Mert még zöld ágra kell vergődnöm Paullal.

Aric előrenyúlt, tarkón ragadott.

– Tudom, mire vágyom a jövőben. Tudom, mire fogok törekedni. Amihez az első lépés az, hogy meggyőzzem a feleségem, ez a gyermek kész áldás.

Megértőbb akartam lenni vele. Mégsem tudtam rávenni magam.

– Az első lépés az árulók kigyomlálása. – Egy rántással kiszabadultam Aric markából, és folytattam az utat a folyosón.

A vacok felé menet elcsíptem, hogy Lark és Finn valami filmen kacarásznak. Megcsapott a vajás popcorn illata, mire meglódult a gyomrom.

– A Mágus étvágyával csak az érthetetlen szleng iránti rajongása velekszik – jegyezte meg Aric. – Egy évre elegendő fejadagot felzabált, miközben aludtál.

Fejadag. Aric eddig sosem beszélt így az ételről. Szóval, mostantól mindenen spórolunk? Pedig készen állt eltartani *Ogent*; nehéz elhinni, hogy Finn többet fogyasztana annál a démonrollnál.

Elértük a vackuk bejáratát. Odabent a gerlepár a kanapén kucorodott össze.

Lark leállította a filmet.

– Nézd! Felébredt a mamamaci a téli álmából!

– Szöszi bekapta a legyet! – nyögte ki Finn két marék popcorn között.

– Úgy fest – morogtam.

Lark az arcom fürkészte.

– Te hová tartasz?

– Kiviasalom Paulból az igazat. A jelek szerint placebót adott fogamzásgátló helyett, Aricnak pedig azt adta be, hogy nem is kértem.

Finn félretette a hatalmas tál pattogatott kukoricát.

– Bukta! Minek?

Remek kérdés.

– Én is erre keresem a választ.

Lark kihúzta magát ültében.

– Mi lesz, ha tényleg kitolt veled? – *Ha?* – Száműzetés jár a fejedben? – Az ablak felé intett. Fehér hullámokban szakadt a hó. – Mert azzal jobb szó híján kinyírod. Készen állsz erre?

– Sokkal többre is. – Hát nem képes megérteni, mit művelt *velem?*

– Finn nem élhet lábműtét nélkül. – Karmos ujjával a Mágusra mutatott. – Próbálja leplezni, mennyire szenved, de hiába titkolja egy olyan lány elől, aki rovarok szemén át lát.

– Minden faja, bébi. – Finn megfogta a kezét. – Ha lehet, inkább kihagynám, hogy újra megropogtassák a lábam. És ha Paul tényleg át-kúrta Evie-t a palánkon, akkor kívül tágasabb.

Megint ez a *ha*.

– Csak azért mondd ezt, mert elárultam, hogy Evie juttatott be – morogta Lark. Tény, én beszéltem rá Aricot, hogy Finn beköltözhesen a kastélyba.

– Ami elég jó érv, nem gondolod? – A Mágus állta a tekintetét.

Lark kétkedően fordult felém.

– Hallottam ezt-azt abból, amit a nagymamád az utolsó heteiben összehadovált. Kötzni való bolond volt, te pedig csak ültél, és hallgattad, éjt nappallá téve. Tényleg azt hiszed, nem férközött a bőröd alá? Hiszen annyi mindenben vagy már túl! Talán nem látsz tisztán ebben-abbán.

A nagy halálakor Aric jóformán ugyanezt mondta – a sokk nem hogy gyászolni. A *sokk* vajon nem finom célzás az *agyilag zoknira*?

– Emlékszem, hogy elmentem Paulhoz fogamzástólért, és emlékszem, hogy *veled* is beszéltek. Elárultam, hogy akad még néhány fölös adag, mire azt mondtad, a bagzást az állatokra hagyod.

Beleborzongtam a tétova pillantásába.

– *Emlékszel*, ugye?

Az állati karmaira meredt.

– Emlékszem a trécspartinkra, de erre konkrétan nem.

Tökéletes. A feddhetetlennek hitt szemtanúm keresztbe tett a történetemnek.

– Mert fél aggyal egy sólyomban voltál. – Szakadatlanul a pusztát kutatta Finn után. – Nem voltál egészen magadnál.

– Mielőtt Paulnak esnél, Evie, gondolj a következményekre! Nélküle romba dőlne ez a kastély. Hiába minden mirelit kaja, ha nincs,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

aki elkészítse. Ő a mindenesünk. A szerelőnk. A takarítónk. A szakácsunk. A takarítónk, pincétől padlásig.

Mindezzel csak megerősítette, hogy túlságosan függünk tőle.

– Felsoroltál mindent, amit *tesz* értünk. Azt nem, miért megbízható. – Folytattam az utam a folyosón, mögöttem Lark és Finn arcán aggodalom.

Az előbbi utánam szólt.

– *Téged* is rendbe tett, mikor úgy hoztak be, hogy három golyó volt a szívedben, derék alatt pedig szinte semmi!

Aric Paul ajtajának közelében ért utol. A felcser egy hatalmas hálót kapott, amiből ajtó nyílt egy vizsgálóteremmé átalakított rágas dolgozószobába. Mikor beléptünk, az asztalánál ült, és jegyzetelt.

A betegkartonomba?

Fogvillogtató mosollyal sandított hátra ránk, de felém aggodalmat sugárzott a nagy, kék szeme.

– Ágyban lenne a helye. Én is mehettem volna. – Szívélyes, mint mindig.

Feltámadt a kétség. *Talán tényleg megbuggyantál, Eves. Talán Richter támadása volt az utolsó csepp az elméd poharában.*

Paul letette a tollát, és felénk fordult a székével.

– Miben segíthetek? Biztosan rengeteg a kérdése. Milyen izgalmas, ugye? Az biztos, hogy a főnök mindjárt kibújik a bőréből. – Integertett Aricnak.

Megelőztem a kétség markát.

– Szurit adott. Miért nem volt benne fogamzásgátló?

Pislogott, majd tapogatózva felelt.

– Mert azt mondta, nem kér?

Ökölbe szorult a kezem.

– Hazudik. Itt sírtam, alig két hónapja, a hóesés éjszakáján, és megkérdezte, miben segíthetne.

Paul megdörgölte a rövidre nyírt fekete haját.